

Že ten poklad představuje cenu a slávu Božího (nebeského) království, je zřejmé. Je to „malé“ podobenství, ale dějově bohaté. Vždyť posuďme: ten, kdo poklad našel, pracoval (na poli); když našel poklad, znovu jej ukryvá; pak prodá všechno, co má, aby mohl pole s pokladem koupit.

Zpočátku jasné podobenství nás překvapuje: Líčí se zde něco, co se nestává každý den; co sice není úplně vyloučené, ale co je velmi nepravděpodobné. Vždyť jaká je pravděpodobnost, že při okopávání pole kopnete do bedny s pokladem? O tom se mohlo tomu nádeníkovi tak nanejvýš zdát, o tom mohl snít. Ale pravděpodobnost byla skoro nulová. Asi jako když dnes pokoušíte štěstí a doufáte, že v nějaké té loterii vyhraje miliony. – A přece se to skoro nemožné tehdy prý stalo!

To podobenství překvapuje i svou provokativností, svou „nemravností“. Ten šťastným nálezem obdařený nádeník je podstatě podvodník, nepoctivec. Ten poklad mu totiž nepatřil – jinak by jej nemusel znovu ukryvat a pole s drahocenným nálezem kupovat. Poklad patřil majiteli pole. Čekali bychom, že nám Bible představí poctivého a mravného nálezce, který nečekaný objev ohlásí a bez váhání předá tomu, komu patřil. A zatím nám podobenství líčí příklad ze světa, který i my moc dobře známe a který nás rozčiluje a který se nám hnusí. Proč nám Ježíš představuje takto problematického člověka? To se od něho máme učit jeho „fikanosti“, jeho nesolidnosti?

Jistěže ne. Nezapomeňme, jde o podobenství. Tzn., že ne všechno, co je zde zmíněné, je dáno za příklad jako vzor k následování. To podobenství nás neučí nepoctivosti, nýbrž moudrosti, prozíravosti. Nádeník nejedná právě svatě, ale počíná si racionálně. Vzdává se všeho, co má pro něco, co není zřejmé, co ostatní nevidí, ale co se nakonec ukáže jako velmi dobrá investice, velmi dobrý obchod.

Dosud je to však skryté. Kdo mohl tušit, že to pole ukryvá takový poklad?! Možná, že ten nádeník celá léta dupal a chodil po tom poli a kopal těsně vedle toho pokladu. Až jednoho dne kopnul správně a objevil, co nikdo netušil – ani on sám!

To rozhodující je však to, co udělá po tomto objevu, po tomto nálezu. Nejdříve poklad znovu schová – a my už chápeme, že to všechno dělá kvůli ohromné ceně pokladu. A pak – radostně prodá všechno, co má. Kdo neví, co objevil, ten ho musí považovat za blázna, nezodpovědného dobrodruha, hazardéra! Vždyť moudrost tohoto světa učí, abychom se spokojili s málem. Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Ano, všechno, co mám – není toho možná až tak mnoho, ale je to jisté. Už teď to mám, nakládám s tím podle svého uvážení, užívám si toho. A nádeník z podobenství jde do té velké nejistoty – prodá všechny své malé „jistoty“ v naději, že se mu to nakonec bohatě vyplatí. V naději ve velký růst, který ho teprve čeká, který je před ním! Který zatím ve svých rukou nemá.

Radostně prodá všechno, co má – důraz je na tu radost. Když my prodáváme či kupujeme, velmi dobře zvažujeme a rozmýšlíme, zda děláme dobře. Máme obavu, abychom v posledu nelitovali. Prodat radostně všechno a ještě si být jist, že jsem se nenechal napálit, že jsem se rozhodl dobře? Ten nádeník vsadil všechno na jednu kartu – tak velice touží po tom, aby získal objevený poklad.

A my se teď asi ptáme: Chce po nás Ježíš, abychom kvůli víře, kvůli Božímu království všechno prodali, všeho se vzdali? Kvůli vidině jakéhosi pokladu máme změnit svůj život, sáhnout na všechny své úspory? Máme se opravdu vzdát všech jistot a veškerého zajištění? Tohle dokážou jen ti nejopravdovější, nejrozhodnější – světci či svědci. Jako byli např. František z Assisi, matka Tereza nebo Albert Schweitzer. Já jsem však obyčejný křesťan – jestli jsem vůbec toho označení hoden?! Já přece musím myslet nejenom na sebe, ale na ty mně nejbližší, na početnou rodinu. Za ni jsem přece předně zodpovědný. Copak po mně a po nás Ježíš chce, abychom byli náboženskými fanatiky, fanatiky víry? To přece dělají sekty

a sektáři. Ti vás chtějí naprosto ovládnout, vymyjí vám mozek a člověk je pak těmto lidem vydán na milost a nemilost. – Podobensství k těmto úvahám říká: Ale vůbec ne, to je nesmysl, omyl! Tak, jak jedná onen nádeník, tak jedná právě každý obyčejný člověk, dokonce člověk nevalných mravních kvalit v okamžiku, kdy má na dosah ruky poklad, o kterém dosud jen snil. Ví zcela jasně, co teď musí udělat. Vůbec o tom nepochybuje – proto to činí s radostí! On totiž ví: teď mám jedinečnou životní šanci, příležitost, která se neopakuje. To jediné rozumné a moudré je: nenechat si tu příležitost uniknout, nedat si ji vzít. Chytit ji za pačesy. A to vlastně není žádná sebeoběť, žádné hrdinství víry. Nádeník jedná velmi pragmaticky, racionálně, možná až vychytrale. Nejde o to, že nedosahujeme výšin a kvalit světců či svědků. Jde o to, zda jsme pochopili, jak vzácné je to, o čem Ježíš mluví a co s ním vstupuje do tohoto světa: království Boží!

Ježíš měl kolem sebe mnoho posluchačů – naslouchaly mu, táhly se za ním celé zástupy. Přicházeli leckterí i z velké dálky a měli opravdový zájem. Ale Ježíš také vidí, jak málo chápou - právě svým učedníkům často vytýká a žasne nad jejich nechápavostí! Zástupů mnoho, ale učedníků málo. Podobensství říká i nám dnes – je fajn, že víte o pokladu Božího království, je nadějně, že jste toto objevili, našli. Ale – najít ještě neznamená opravdu získat. Být posluchačem ještě neznamená být učedníkem. Vědět o příležitosti ještě neznamená, že udělám vše pro to, aby mi neproklouzla mezi prsty. Vědět o možnosti ještě neznamená, že ji opravdu využiji. V čem je rozdíl, oč jde? – Zda opravdu učiním ten poslední, ale zásadní krok, abych ten poklad získal. Prodat radostně všechno, co mám, abych získal nesrovnatelně více! Mít Boží blízkost za dražší než všechno to, co mám. Boží království je blízko, je už za dveřmi, v Ježíši je už mezi námi. A tak křesťane neváhej, odhod' všechny své malé jistoty, a upni se ke Kristu a jeho slovu. To je ten poklad nad všechny poklady! Amen

21.10.2012